

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665833064864/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Skjold prangede baade over Speile og paa Puder, og Lind holdt af at kalde hende for Spøg: Deres Naade, ligefra den Dag, hun var blevet indskrevet i Valø.

Saaledes blev Ellen forkælet af begge Bedsteforældrene: af den ene pyldrende forknytt, af den anden underlig pretentiøst: og det hele virkede eiendommeligt paa Barnet.

Hun kom til at staa Bedsteforældrene fjærnt og folte sig tidlig som noget andet og bedre end de. Mod Bedstemoderen kunde hun nok være kærliig. Men naar Madam Lind, hvad saa ofte hændte, sad stille hen og græd, og Ellen reiste sig fra Forhøiningen, hvor hun sad, og gik hen og kyssede hende og klappede hende paa hendes hvide Haar og trøstede hende, da var der dog altid i hendes Kærtegn noget overlegent, næsten noget nedladende.

Med Bedstefaderen talte Barnet sjældent. Hun foragtede ham med Børns Instinkt. Maaske skyldtes det ogsaa noget Forholdet til Thorsholm.

Gamle Lind havde altid kun haft Haan tilovers for Erik Maag, og han saa i Ellens Fader ikke andet end «Fattigkarlen», der snart maatte gaa fra Gaarden. Den gamle Pengepuger hævnede sig paa Faderen for al Trælskheden mod Datteren. Han kaldte just ikke Maag med de kunneste Navne i Barnets Nærværelse.

En Dag kom der ved Middagstid ridende

Bud fra Thorsholm med et Brev, Anmodning om et øieblikkeligt Laan. De Anmodninger kom altid som Lyn og maatte følges strax.

— Saa, nu skal han igen paa Porten, faar han ikke Penge, sagde Lind.

— Hvormange, spurgte Madammen.

— Aa — Satan — han slog til Tallerkenen — og saa kan den Usselhund ikke en Gang hente dem selv . . .

— Mener lille Bedstefader, Papa, sagde Ellen, hun havde reist sig.

Lind saa lidt over.

— Saa kan jeg bringe Papa Pengene. Vil Bedstefader maaske la'e spænde for? Og Ellen gik fra Bordet, purpurrød. En Time efter kørte hun til Thorsholm i Kalechen.

Da var hun elleve Aar.

Forresten kom hun sjældent til Thorsholm. Faderen havde igen slaet sig paa Prangerne, og det gik ofte lunt nok til paa Gaarden. Han reiste ogsaa rundt til alle Markeder og drog tit til Kros — man maatte altid gøre endel for Bedriftens Skyld.

Rødkindet var han blevet og meget svær.

Kom Ellen til Thorsholm, var hun mest alene. Gik rundt paa Gaarden og i Huset; sin bedste Tid tilbragte hun i Riddersalen. Den gamle Pige — hun havde oplevet Hr. Christens Tid, og hun havde sin Viden fra Jacques — fortalte hende vidt og bredt om Billederne. Meget af, hvad